

nice din aceeași epocă, dar nu mai puțin penetrant. Adrian Sunshine are o suplețe prin care dă pulsație muzicii; bunul său gust artistic preferă o soluție de o ținută mai sobră. Orchestra filarmonicii clujene a avut o bogată și îngrijită sonoritate, pretindu-se la o elegantă expresivitate, ceea ce îi justifică succesele dobândite și în turneele de peste hotare.

*

Corul *Iacob Mureșianu*, al Casei Municipale de cultură din Cluj, a împlinit recent trei ani de activitate, timp în care s-a impus prin seriozitatea muncii de pregătire a unui vast repertoriu și printr-o susținută prezență în viața noastră culturală și artistică, participând la numeroase concursuri corale și obținând titlul de laureat al Festivalurilor *Craiuul Munților* de la Deva (1972) și *Sarmis* de la Hunedoara (1973).

În concertul dedicat celei de a XXX-a Aniversări a Eliberării patriei noastre și a Congresului al XI-lea al P.C.R., am auzit coruri din repertoriul permanent al formației, de I. Savu, Iacob Mureșianu, G. Musicescu, I. Vidu, Gh. Bazavan, C. Cherebețiu, I. Danielescu și I. Chirescu.

Considerăm un eveniment premiera clujeană a Baladei *Constantin Brâncoveanu*, lucrare caracteristică compozitorului Iacob Mureșianu, de o expresivitate și inspirație cuceritoare. Baritonul Ion Budoiu a interpretat rolul lui Constantin Brâncoveanu, redând prestigiul personajului și al compoziției. Povestitorul a fost întruchipat de tenorul Viorel Baciu, student la Conservator, ce s-a impus prin o serie de audiții și spectacole din această stagiune, iar Sultanul a fost interpretat de basul Ion Popovici, membru al corului.

Conservatorul *Gheorghe Dima* a sprijinit din nou această acțiune însemnată, participând cu studenții instrumentiști, care au susținut partea orchestrală.

Concertul a fost condus cu elanul cunoscut de profesorul Marius Cuteanu, al cărui merit nu mai e necesar să fie exprimat în plus.

Enea BORZA

Satu Mare

Iubitorul de muzică aflat într-o zi de marți la Satu Mare va fi în mod firesc tentat să ia parte la un concert al Filarmonicii locale. Găsindu-ne într-o astfel de zi în municipiul milenar de pe malurile Someșului, nu rezistăm nici noi acestei tentații și iată-ne instalați seara în cocheta sală cu decorațiuni interioare neo-baroce, rezervată unor astfel de manifestări. La pupitru se află un oaspete din S.U.A., Harold Bauer, care stabilește aci primul contact cu o formație simfonică românească, înainte de a-și continua turneul la Iași. Din expunerea orală făcută de secretara artistică a Filarmonicii înainte de începerea concertului (destinată, după cite ni s-a explicat, să înlocuiască programul de sală tipărit!), înțelegem că Harold Bauer, muzician cvadragenar, originar din New York, este în prezent dirijor permanent al Filarmonicii din Erie — Pennsylvania, după ce a funcționat în aceeași calitate timp de zece ani la Filarmonica din Illinois. Pentru început, bagheta lui pune în valoare energia dramatică și romantismul „naturalist“, definitorii pentru uvertura *Freischütz* de Weber; orchestra răspunde cu mult elan indicațiilor sale, fă-

cându-se remarcate și frumoase solo-uri de corn, de violoncel și de clarinet. Urmează apoi *Simfonia nr. 29 în La major KV 201* de Mozart, creație juvenilă a maestrului de la Salzburg, căreia dirijorul american se ferește să-i confere accentele grandioase, caracteristice simfoniilor mozartiene târzii, preferând să-i releve transparența orchestrației, stilul alert, amabil, caracterul de divertisment. Principala reușită a seriei o prilejuiește însă *Simfonia nr. 8 în Sol major op. 88* de Dvorak, la care Harold Bauer antrenează orchestra într-o interpretare străbătută de poezie robustă și vivifiantă, cu aluzii agreste pline de pitoresc. Gestică sa este sobră, deosebit de clară, vădind o cunoaștere aprofundată a partiturii. Intențiile i-au fost înțelese și puse în practică de către o formație instrumentală care — deși există ca Filarmonică de stat abia din anul 1950 — demonstrează remarcabile calități de profesionalism, relevându-se îndeosebi corzile și unii suflători soliști.

După cum ne-a arătat ulterior inimosul director al instituției, cîntărețul Ștefan Gregorovici — care conduce Filarmonica sătmăreană de cinci ani — succesele se explică în primul rînd prin atragerea treptată a unui număr tot mai mare de instrumentiști absolvenți de Conservator, a căror calificare superioară a influențat în mod hotărîtor calitatea generală a concertelor. Publicul a reacționat pozitiv, ajungîndu-se în prezent ca 320 din cele 350 de locuri ale sălii să fie reținute pe bază de abonamente. Programele concertelor îmbină atractivitatea cu grija pentru programarea consecventă a creației românești (42 de lucrări originale în stagiunea 1973/1974). La data apariției acestor rînduri se vor fi consumat „Zilele muzicale sătmărene“ (aflate la cea de-a doua ediție), ale căror afișe anunțau — pe parcursul a șapte zile — nu mai puțin de șapte concerte simfonice, camerale, corale și folclorice la sediul Filarmonicii din Satu Mare, pe lângă alte concerte la cluburile muncitorești și de tineret din oraș și în localitățile apropiate: Carei, Tășnad și Negrești. Începînd cu concertul inaugural, condus de dirijorul permanent Alexandru Munteanu (cu lucrări de Marțian Negrea, Paul Constantinescu, Doru Popovici, Vasile Herman) și terminînd cu concertul de închidere, dirijat de Mihai Brediceanu (cu un program dedicat în exclusivitate lui George Enescu), „Zilele muzicale sătmărene“ prilejuiesc o cuprinzătoare trecere în revistă a creației românești de toate genurile și stilurile. Într-adevăr, în vechiul centru cultural și industrial din nord-vestul țării se depun eforturi susținute, încununuate de succese incontestabile, pentru promovarea culturii muzicale naționale și pentru formarea unui public nou, iubitor al artei sunetelor.

E. E.

RECENZIE

„Arta trubadurilor“ de Doru Popovici

Cercetător neobosit și pasionat al muzicii de toate genurile, Doru Popovici și-a oprit atenția și asupra artei, mai puțin cunoscute, a trubadurilor.

Două sînt coordonatele la care poate fi raportată această lucrare, apărută recent la Editura Muzicală